

DET NORSKE TEATRET

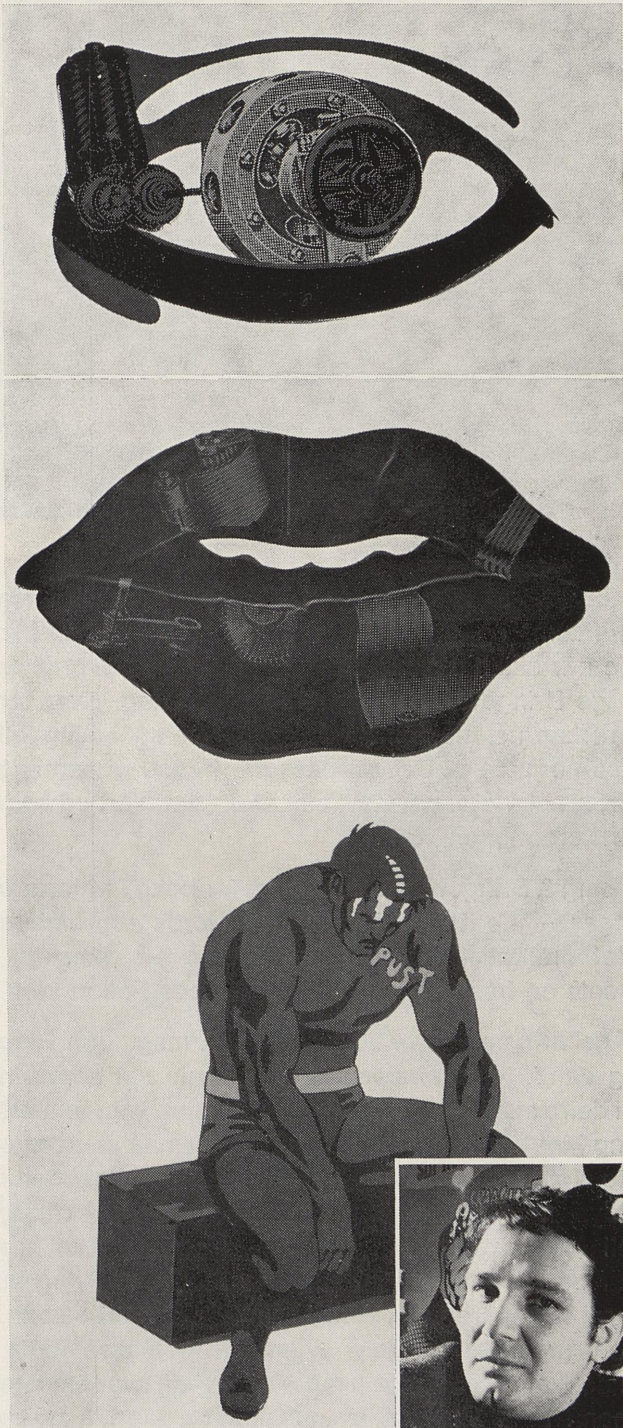

PILGRIM'S PROGRESS

I sat me down to write a simple story
which maybe in the end became a song
in trying to find the words which might begin it
I found these were the thoughts I'd brought along
at first I took my way to be an anchor
I gathered up my fears to guide me 'round
but then I clearly saw my own delusion
and found my struggles further bow me down
in starting out I thought to go exploring
and set my foot upon the nearest roam
in vain I looked to find the promised turning
but only saw how far I was from home
in searching I foresook the paths of learning
and fought instead to find some parrot's gold
in fighting I did hurt those dearest to me
and still no hidden truths could I unfold
I sat me down to write a simple story
which maybe in the end became a song
the words have all been read by one before me
with taking turns in trying to pass them on

Keith Reid

Nokre av Peter Haars' projeksjonsutkast.

PETER HAARS

«Romtvingingane» Jon Bing og Tor Åge Bringsværd.

No skriv dei skodespel også. Ikkje berre bøker i ein sann flaum, og uhyggelege radioprogram som blir sende når skikkelege menneske skal sove. Ein heiter Tor Åge Bringsværd – ein annan Jon Bing. Kvar for seg verkar namna, om ikkje ufarlege, så i alle fall såpass normale at det får passere, trass i ei samling bøker, artiklar etc. som har blitt stor etterkvart og som nok irriterer nokon kvar.

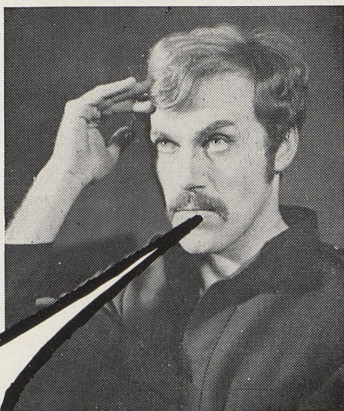
Men Bing & Bringsværd! Kva er det for noko? Litterære tvillinger – no teaterskreddarar? Norsk urpremière på det dramatiske arbeidet «Å miste eit romskip», med sats og fråspark i ei forvirra science fiction verd.

Tor Åge Bringsværd er 30 år og cand. mag., Jon Bing 25 og cand. jur. Kompaniskapet må ein sjå som ein lekk i deira strev for å gjere science fiction som litterær retning kjent og godkjent i Norge. To saman står betre enn to åleine – altså Bing & Bringsværd. Korleis dette kan løysast reint praktisk i arbeidet med manuskripta, får bli forfattarane si eiga sak – resultatet kan kritikarar og publikum sjølve få dømme om. Ein ting er sikker; i det tidsrommet på 3 år dei har operert saman, har dei med intens hjelp av moderne massemedia, (som dei har utnytta på ein måte som vil få kvar einaste PR-mann til å bli grøn av misunning), klart å gjere meir for kjennskap til og forståing for science fiction, enn nokon tidlegare har klart her i landet.

Enno er mykje ugjort. Dei fleste assosierer framleis science fiction berre med Supermann og Lyn Gordon. Men Holberg, Voltaire og Asbjørnsen og Moe (fleire litterære tvillingar, altså) visste betre. Dei har nemleg også skrive science fiction – eller fabelprosa. Så det er ikkje noko vi har funne på, eller dei – Bing & Bringsværd.

Ein skeptikar vil vel peike på faren ved eit så intenst studium av eitt enkelt emne. Men anten trur ein litt på det ein held på med, eller så held ein ikkje på med det. Så enkel er problemstillinga. Velkomen inn frå det uverkelege verkelege til det verkelege uverkelege.

J. Fr. H.

Kjære

Tsjaikovskij, Saint-Saëns, the Nice, Katsjaturian, Ekseption, de Falla, Blood, Sweat & Tears, Procol Harum, Bach, the Cats og Ludwig van Beethoven. – Takk for inspirasjon og stort tålmod under prøvetida!

Helsing

Olav B.

Gratulerer med 200-årsdagen, Ludwig!

VELKOMMEN OMBORD

IKKJE DET EIN TIL VANLEG TRUR

Det som i dag særmerkjer science fiction, er at det ikkje er ein litteratur om bestemte emne, men ein måte å handsame eit kvart emne på. Science fiction er ikkje innhald, men metode. Og denne metoden er fabelen sin metode. Science fiction handlar nemleg om oss sjølv, om vår verd og aktuelle problem i vår eiga tid. Men den kjem til oss i forkledning og brukar **same måten å framstille tinga på som eventyret gjer.**

Liksom eventyret kan seie: I eit land langt borte budde det ein mann som hadde lært seg å forstå blomane sitt språk, slik kan også science fiction bruke orda: Vi var utanfor Klode BX 13, tusen lysår frå Jorda.

Eventyret bryr seg ikkje med å forklare korleis mannen har lært seg å forstå blomane sitt språk, og bryr seg slett ikkje om å diskutere om blomar verkeleg kan tale.

I science fiction forklarar ein ikkje korleis ein har funne smottholet i alle naturlover og er utanfor Klode BX 13, ein berre er der.

Både eventyret og science fiction brukar ofte det fantastiske som utgangspunkt, men begge vil meir enn å underhalde. Dei fortel sanningar om oss sjølv ved å gi den såkalla røyndom ei halv omdreiging og ser vår samtid frå nye og overraskande synsvinklar.

NÅR EIN FOTOGRAFERER EIN SKOG

Vi vonar at tittelen på skodespelet ikkje skremmer nokon. Dette er ikkje noka dramatisert Apollo-ferd med aluminiumsmåla papprakettar og kulissar utlånt frå Cape Kennedy. Romskipet spelar inga hovudrolle, det skal berre hjelpe oss til å sjå verda vår i fugleperspektiv. Kvifor ønskjer ein eit fugleperspektiv? Når ein har ein ting for nær innpå seg, har ein lett for å fortape seg i detaljar. Sml. norsk politisk debatt der all prinsipiell diskusjon flyt ut i krangel om kven som sa kva og når.

Det er først på avstand at detaljane føyer seg saman til eit mønster.

Det kan diskuteras kva for metode som er best: anten å fotografere ein skog innanfrå eller fotografere han frå lufta. Eigentleg er vel ingen av metodane «best», dei berre supplerer kvarandre. Men når ein, som i dette skodespelet, ønskjer å fotografere ein skogbrann, er eit fugleperspektiv nødvendig for å gi ein oversikt over omfanget.

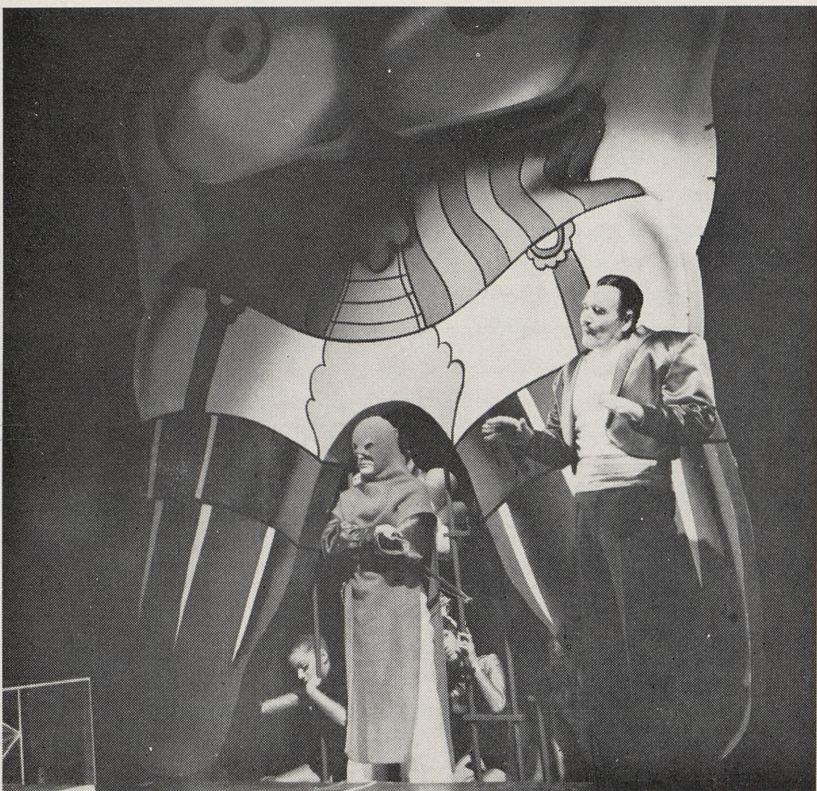
«LILLE SPEIL PÅ VEGGEN DER»

Røyndomsfragmenta i skodespelet speglar forhold og samfunnssituasjonar på Jorda. Men situasjonane er stiliserte. Alt overflødig er skrella bort; i spegeluniverset er det ikkje nødvendig å ta omsyn til realistiske krav om kvardagslege og sjølvsgde ting. Vi vonar at ingen vil la seg irritere av overdrivingane. Dersom nokon likevel lar seg, seier vi oss leie for det.

ALVORLEG TALA

Når ein vil fremje eit visst syn, motarbeide ein bestemt tendens, er det fleire måtar å gjere det på:

- Åtvare:** Ulempe: Skremmeskot har sjelden trefft.
- Informere:** Ein kan anten reklamere for sine egne meiningar, eller dokumentere at motstandarane tek feil. Ulempe: I vårt samfunn mottek vi dagleg ei så stor mengd informasjon at visse delar av hjernen for lenge sidan er overlesste. Motsette synspunkt flyt i eit hav av facts som ikkje kan kontrollerast.
- Ironisere:** Få folk til å le av sine egne feil. Latter kan skyte smilehol i den mest stivbeinte rustning. Ulempe: Er det ikkje vår sak å bry oss med.

Frå gledesfengslet

Sven Berglund og Mette Møller frá balletten

Romfararane Melkior (Svein Erik Brodal), Baltazar (Ole Jørgen Nilsen), Kaspar (Tom Tellefsen)

DEMENTI

Science fiction blir gjerne omsett med vitenskapleg fabulering. Dette er misvisande og peikar berre på ei side av denne mangslungne litteraturretninga. Ei rettare nemning ville vere **fabelprosa**.

POP: DET ER NORGE I RØDT, HVITT OG BLÅTT – OG GRØNT.

Det finst i dag ein vrimmel av science fiction-inspirerte teikneseriar. Nesten alle er skorne etter same standardmønster: ein maskert superhelt med overmenneskelege eigenskapar spelar rolla som verdspoliti. Forbrytarane ber gjerne like fantastiske og romantiske kostyme som helten sjølv. Dette gir forteljingane ei underleg karnevalstemning.

Teikneserieheltane lever vidare frå hefte til hefte og får dermed ein kvasi-eksistens. Dei får faste miljø, privatliv og fortid. Ofte går dei som lagar seriane ut frå at lesarane kjenner til tidlegare episodar i heltens liv.

Teikneseriar er vår tids eventyr. Den gongen folkeeventyra vart til, vart dei fortalde som samtidige: personane i eventyret levde i eit bondemiljø. Teikneseriefigurane lever i atomalderen – i det 20. hundreåret. Før Askeladden maktar å svinge sverdet, må han drikke av hornet med trylledrikk. Før teikneseriehelten får sine superevner, må han utsetjast for radioaktiv stråling. ▶

▶ Super-seriane speglar av og er på mange måtar ansvarlege for vår tids blinde tru på vitskap og fram-

TOPP-
SPENNING
I ROMMET

Frå «Lynvingen» nr. 11-1969

steg. Verda blir framstilt som ei likning. Alle menneskelege og sosiale problem kan løysast på same måte som dei tekniske. Ein treng berre ein vitskapsmann og ein computer. ▶

▶ Noko som slår ein, er også at vitskapen alltid blir framstilt som noko vanskeleg og kryptisk, noko berre ekspertar kan håpe på å forstå. Dei som lagar seriane og dei som les dei, tar audmjukt imot mirakel og prefabrikerte løysingar. Superseriane stimulerer ikkje til interesse for teknikk og vitskap. Like ofte skremmer dei lesarane bort og får dei til å halde seg på vørdsam avstand. Dette er med på å forsterke vitskapens preg av moderne mytologi, og gjer gapet større mellom vitskap og kvardag. ▶

Roy Lichtenstein: «Good Morning, Darling»

Frå «Demonen» nr. 3-1969

► For å finne døme, treng ein berre sjå på korleis superheltane fekk superegenskapane sine:

Korleis vart KOLOSS stor og grøn?

Han vart utsett for gammastråling frå ein atom-bombe-eksplosjon.

Korleis vart DEMONEN blind, men uovervinneleg?

Han vart påkøyrd av ein lastebil med radioaktive stoff.

Desse døma er representative. Vi ser korleis ein grip ei populærvitskapleg nemning ut av lufta, og brukar henne som eit sesam-sesam formular for å gi grunn for eit mirakel. Radioaktivitet og atombomber blir asso-sierte med sirkus i staden for krig. Ein **døyr** ikkje av

(Forts. s. 11.)

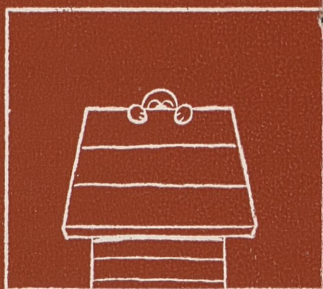
å miste eit romskip

eit sjansespel

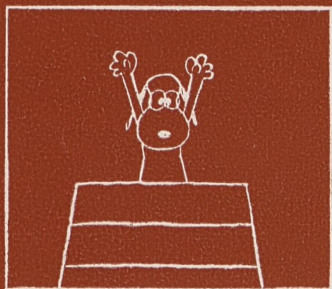
av Jon Bing & Tor Åge Bringsværd

omsetjing .. Svein Erik Brodal
regi Ola B. Johannessen
scenografi Peter Haars/Snorre Tindberg
koreografi Terje Gulbrandsen/Ola B. Johannessen
lyd Meny Bloch
parykkar .. Doro Walstad
inspisient .. Egil Rolland/Arne Skog
sufflør Gunn Wicklund
rekvisitør .. Egil Aarum/Arne Skog
filmsekven-
sar Centralfilm A/S

ATLAH-OZK

Melkior, kaptein	Svein Erik Brodal
Kaspar, sambandsoffiser	Tom Tellefsen
Baltazar, navigatør	Ole Jørgen Nilsen
Fiona, stjernefyrstens dotter	Wenche Medbøe
Tambar, Master of Time	Rolf Just Nilsen
Nebel, (diktator, direktør, ypparsteprest)	Harald Heide Steen
Assistenten	Lasse Bartnes
Ballett (opprørarar, sekre- tærar, kyrkjelyd)	Caroline Chubert, Betsy Westerich Birgitta Linnae Mette Møller Kari Blakstad Jon Berle Sven Berglund Runar Borge Roy Lindquist
Dessutan medverkar	ein høgtalar ein EDB Superkalkulatoren Volve

programredaksjon:

omsetjing:

foto:

fototeknisk assistanse:

trykk:

Svein Selvig, Jon Bing &
Tor Åge Bringsværd
Anne Lise Myklebust
Sturlason
Svein Sturlason jr.
Torres Trykkeri, Oslo

Ein gong var det ei atombombe som ønskte at ho var ei geværkule. «Kvifor det?» spurde bombene ho delte lager med. «Du er da ei diger A-bombe, kvifor vil du da heller vere ei lita kule?» «Eg saknar,» sa bomba og sukka, «den reint personlege kontakten.»

Tull Kupferberg

ei atombombe, ein får superevner. Og ingen snakkar om skadeleg nedfall og prøveavtalar når SUPERMANN får lyst til å teste den nye drakta si.

Dette er barna sitt første møte med bomba. ▶

▶ Denne banal-kulturen er utgangspunktet for den retninga som gjerne blir kalla pop-art. Ved å bruke det same formspåket som massemedia, teikneseriar, vekeblad og reklame gjer pop-art eit forsøk på å avmytologisere vårt konsumsamfunn.

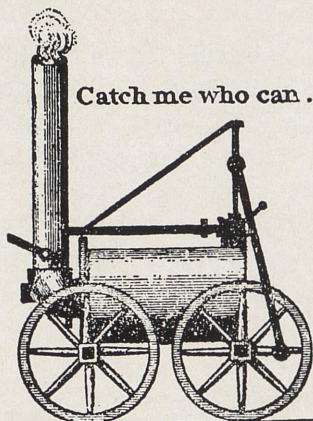
Ofte blir pop-art oppfatta som ei retning ein berre finn innan bildande kunst. Men pop-art er også litteratur. Retninga spring ut av og er ein kommentar til vår moderne verd. ▶

▶ I tretti- og førtiåra var det, både hos forfattarar og lesarar, eit nokså klårt skilje mellom ytre røyndom og fiksjonar, mellom kvardag og dagdraum. Men i dag er røyndomen si verd tatt igjen og trengd til side av fiksjonane si verd. Vår kvardag er dominert av fantasi-bilete formidla gjennom aviser, vekepresse, reklame, televisjon, radio og bøker. Det ein i det nittande hundreåret kalla røyndom – skog, arbeid med hendene, eit miljø samansett av venner og kjende – er det ikkje stort igjen av. ▶

▶ På denne bakgrunnen er forfattaren si rolle blitt ei anna. I dag er ikkje oppgåva hans å skape ein fiksjon som kastar lys over røyndomen, men å skrelle bort den moderne kvardag sine fiksjonar og trenge ned til røyndomen. ▶

▶ Pop-art er POW. Pop-art er ein gul undervassbåt. Pop-art er tusen gonger andletet til Raquel Welsh. Pop-art er bilkarosseri og sprøytelakkerte playboy-jenter. Pop-art er blautekaker av plast og 5 meter lange pølser. Pop-art er filter-sigaretter i FLIP-FLOP pakkar. Pop-art er ein 24 timar lang film av Empire State Building. Pop-art er å miste eit romskip. Pop-art er nylonlegger og grønne eple. Pop-art er suppeboksar og coca-cola. Pop-art er meir enn suppeboksar og coca-cola. Pop-art er ein kryssning mellom super-realisme og sur-realisme.

**TREVITHICKS.
PORTABLE STEAM ENGINE.**

**Mechanical Power Subduing
Animal Speed.**

OPERASJON DETROIT

Man har i den senere tid sett en del forstemmende eksempler på at enkelte land ikke fullt ut har følt seg forpliktet av det lojalitetsbånd som binder vest-blokken sammen. I freden og frihetens tjeneste har hovedkontroll VEST oppnådd en avgjørende økonomisk innflytelse i de fleste land gjennom internasjonale selskap og konsortium, f.eks. GM, RCA, IBM. Men hovedkontroll VEST må også underbygge sin maktposisjon rent militært.

De konvensjonelle våpen og langdistanseraketter med atomkrigshode er urasjonelle og utilfredsstillende. På denne bakgrunn er OPERASJON DETROIT satt ut i livet.

Man fører taktiske atomsprengladninger inn i landene og konsentrerer dem ved trafikk-knutepunkter og andre strategisk viktige mål. Ladningene smugles selvsagt inn uten at vedkommende stat får kjennskap til operasjonen.

Dette gjøres ved at uran og plutonium inkorporeres i alle amerikanske biler som går til eksport. Mengden radioaktivt metall i hver bil ligger godt under den kritiske masse. Bare ved en ansamling av minst tre biler innen en radius på maksimum ti meter, overskrides det kritiske punkt. På radiosignal fra hovedkontroll VEST blåses blyskjermene bort og de kjernefysiske ladningene detoneres. Parkeringsplasser, tett trafikerte gater, bilforretninger, garasjer, militære lager m.m. vil bryte ut i røksopper. Resultatet skulle bli et helt og fullstendig sammenbrudd av kommunikasjon og moral. Radioaktiv sekundærstråling vil ha langtidsvirkning i de aktuelle områder.

Jon Bing

Fiona (Wenche Medbøe) og Tambar (Rolf Just Nilsen)

Direktøren (Harald Heide Steen) og Assistenten (Lasse Bartnes)

I'VE GOT YOU UNDER MY SKIN

«Vi to må bli ordentlig godt kjent med hverandre,» sa hun. «Skal vi begynne med meg?» Før jeg rakk å svare hadde hun vrent kjolen over hodet. «Kelner,» sa jeg, «la oss få to halve til.» Mens jeg skjenket i glassene, tok hun av seg undertøyet og la det pent sammen på bordet. Strømpene var tredd over to tomflasker og lignet dinglende snabler. Hun hadde en glidelås under dobbelthaken. (Blixt-lås, sier svenskene.) Hun trakk glidelåsen ned til navlen og brettet huden til side. Kjøttet brant som roastbiff. «Vær så god,» sa hun alvorlig, «bare hopp inn.» Jeg ventet til kelneren snudde ryggen til, så tok jeg av meg skoene og krøp inn i henne. Det var bekmørkt. Jeg famlet meg frem mellom

Fra «Barbarella» av Jean-Claude Forest

nyrene. «Du venner deg snart til det,» sa hun. «Bare vent til pupillene vider seg ut.» Blodårene slo som våte grener mot ansiktet mitt. Jeg hørte de fjerne dunkene fra hjertet hennes. Langsamt arbeidet jeg meg oppover. Klatret etter lyden. Da jeg fant ribbenene gikk det lettere. Plutselig trakk hun igjen glidelåsen og reiste seg brått. Jeg mistet taket og falt ned i maven. «Vær forsiktig!» ropte jeg. Men hun svarte ikke. Da vi disset mot utgangen (?) hørte jeg at hun begynte å synge. Langsamt, melankolsk og med mørk, slørete stemme. «I've got you . . .» sang hun. «I've got you under my skin.» Jeg lurer på om det går an å se det på henne.

Tor Åge Bringsværd

GRATULERER MED DAGEN, DR. EINSTEIN

Einsteins spesielle relativitetsteori har to enkle reglar for rom og tid. For det første: Di fortare ein lekam rører seg, di kortare blir han. Tida er ikkje noko som eksisterer uavhengig av rommet – ho er uløyseleg knytt til rommål, og desse måla forandrar seg i forhold til lekamens fart. Denne forkortinga langs rørsle-retninga blir kalla Fitzgerald-kontraksjonen.

Den andre regelen gjeld forholdet mellom tid og to lekamar som rører seg med ulik fart. Dersom ein t.d. tenkjer seg at ein rakett forlet Jorda og akselererer nær opp til lys-farten (299 796 km/sek), vil det sjå ut som om klokkene på dette romskipet går seinare enn klokkene på Jorda. Denne effekten er direkte proporsjonal med Fitzgerald-kontraksjonen.

Tenkjer ein seg at romskipet går framover med t.d. 99 % av lys-farten, vil lengda sjå ut til å vere redusert til 1/7 av lengda når romskipet er i ro i forhold til Jorda. Og det synest som om tida har saktna like mykje – for kvart minutt ombord, går det sju på Jorda.

Dersom eit slikt stjerneskip sette kursen for Procyon – 10,4 lysår borte – ville ein på Jorda vente i 21 år før rundturen vart unnagjort, men for romfararane ville turen vare i 3 år.

Kunne ein akselerere romskipet opp til lys-farten, ville romfararane faktisk kunne krysse gjennom heile universet – og ikkje bruke lenger tid enn eit menneskeliv. Men for oss på Jorda ville det gå om lag 10 milliardar år – Sola og stjernene ville ha forandra seg til det ugjenkjennelege.

01 15 24	P	This is Friendship Seven. I'll try to describe what I'm in here. I am in a big mass of some very small particles that are brilliantly lit up like they're luminscent. I never saw anything like it. They round a little; they're coming by the capsule, and they look like stars. A whole shower of them coming by.
01 15 57	P	They swirl around the capsule and go in front of the window and they're brilliantly lighted. They probably average maybe seven or eight feet apart, but I can see them all down below me, also.
01 16 06	CC	Roger, Friendship Seven. Can you hear any impact with the capsule? Over.
01 16 10	P	Negative, negative. They're very slow; they're not going away from me more than maybe three or four miles per hour. They're going at the same speed I am approximately. They're only very slightly under my speed. Over.
01 16 33	P	They do, they do have a different motion, though, from me because they swirl around the capsule and then depart back the way I am looking.
01 16 46	P	Are you receiving? Over.
01 16 55	P	There are literally thousands of them.
01 17 16	P	This is Friendship Seven. Am I in contact with anyone? Over.

JOHN GLENN

Opptak frå den første
Mercury-kapsel i sirklings-
bane.

Vårens repertoar på Det Norske Teatret:

måne over gjøglar vogna

eit spel med pantomime, dokkar,
ultralys og svart teater
av Karel Hlavaty
med m.a. Rolf Arly Lund, Anita Rum-
melhoff og Ole A. Simensen

Onkel Vanja

«**Onkel Vanja**» av Anton Tsjekov
regi: Tormod Skagestad
scenografi: Arne Walentin
med Bjarne Andersen, Lise Fjeldstad,
Odd Furøy, Britt Langlie,
Dagmar Myhrvold, Pål Skjønberg,
Astrid Sommer, Harald Heide Steen.
Première den 9. februar

Man of la Mancha

«**Man of la Mancha**» musical etter
Cervantes' «Don Quijote»
regi: Marnel Sumner
koreografi: Rolf Daleng
med m.a. Lasse Kolstad, Kari Ras-
mussen, Ingebjørg Sem
Première den 16. mars

SPELPLAN PÅ ANDRE TEATER:

«**Bygmester Solness**» av Henrik Ibsen
regi: Arild Brinchmann

«**Naar den ny vin blomstrer**» av Bjørnstjerne Bjørnson
regi: Knut M. Hansson

«**Den Stundesløse**» av Ludvig Holberg
regi: Edith Roger

«**Semmelweis**» av Jens Bjørneboe
regi: Magne Bleness

«**Skandaleskolen**» av R. B. Sheridan
regi: Per Bronken

«**Edward II**» av Christopher Marlowe
regi: Kazimierz Dejmek

A m f i s c e n e n :

«**Det store smellet**» av Ann Jellicoe
regi: Jan Bull

«**Sandkassen**» av Kent Andersson
regi: Janken Varden

«**Deilige dager**» av Samuel Beckett
regi: Kirsten Sørлие

«**Gerts Have**» av Gunnar Heiberg
regi: Jan Bull

«**Skulle det dukke opp flere lik . . .**»
av Jack Poplewell
regi: Jon Lennart Mjøen

«**Cabaret**». Musical av Masteroff/Kando/Ebb
regi: Vera Zorina

«**Du deilige ungdom**» av Tennessee Williams
regi: Barthold Halle

F o r b a r n a :

«**Robin Hood**» av Sven Lange
regi: Erik Lassen

OPERAJEN

- «**Carmen**» av George Bizet
 «**Klagesang**». Ballett av Antony Tudor
 «**Appolon Musagètes**». Ballett av George Balanchine
 «**Symfoni i C**». Ballett av George Balanchine
 «**Jeppe**». Opera Buffa av Geirr Tveitt
 «**Brudekjøpet**». Opera Buffa av Bedrich Smetana
 «**Romeo og Julie**». Ballett av Witold Borokowski
 «**Den flyvende hollender**». Opera av Giacomo Puccini
 «**De fire temperament**» av George Balanchine
 «**Sommernatt**». Ballett av Job Sanders
 «**Raymonda**» – 3. akt. Ballett av Marius Pepita/Rudolf Nureyev

- «**Den glade enke**» av Franz Lehár
 regi: Aloysius Valente
 «**Gjengangere**» av Henrik Ibsen
 regi: Otto Homlung

For barna:

- «**Folk og røvere i Kardemommeby**» av Thorbjørn Egner
 regi: Lothar Lindtner

trøndelag teater

- «**En folkefiende**» av Henrik Ibsen
 regi: Ketil Bang Hansen

For Barna:

- «**Reisen til julestjernen**» av Sverre Brandt
 regi: Thea Stabell

Rogaland Teater

- «**Mørke midt på dagen**» av Sidney Kingsley
 regi: Bjørn Endreson
 «**Hjemmet**» av Kent Andersson/Bengt Bratt
 regi: Arne Thomas Olsen
 «**Tartuffe**» av Molière
 regi: Bernt Erik Larsen
 «**Flaggermusen**» av Johan Strauss
 regi: Kjell Bækkelund/Arne Thomas Olsen

«**Garden Party**» av Alan Ayckbourn

regi: John Lennart Mjøen

«**Oklahoma!**» av Richard Rogers/Oscar Hammerstein

regi: Asbjørn Toms

«**Georg, sit du godt**» av Dag Solstad/Einar Økland

regi: Gudrun Waadeland

«**Playboy**» av Terence Frisby

regi: John Lennart Mjøen (Oslo Nye Teater)

«**Heim, kjære heim**» av Kent Andersson/Bengt Bratt

regi: Elisabeth Bang (Det Norske Teatret)

«**Pippi Langstrømpe**» av Astrid Lindgren

regi: Rolf Sand (Det Norske Teatret)

«**Gjengangere**» av Henrik Ibsen

regi: Otto Homlung (Den Nationale Scene)

«**Gerts have**» av Gunnar Heiberg

regi: Jan Bull (Nationaltheatret)

«**Peer Gynt**» av Henrik Ibsen

regi: Knut Thomassen (Den Nationale Scene)

**OSTENEFOR
SOL** 38 fantastiske fortellinger
fra hele verden
samlet av Bing & Bringsværd
for Den norske Bokklubben

Botney · 68